

Ako sa Angela vyliečila z rakoviny:

... a On kráča so mnou...

Napísané 14. júla 1999

Ahoj, volám sa Angela Szczepanska. Som vydatá, matka dvoch synov. Som dcéra, sestra, teta, sesternica, a priateľka. Až donedávna môj život bol celkom normálny a rušný: starať a o rodinu, chodiť do práce, a len občas mať voľný deň alebo večer. Moji rodičia a rodičia môjho muža sú starší a takmer denne potrebujú našu pomoc. Obaja, môj muž a ja, sme boli vychovaní ako katolíci a rovnako sa snažíme vychovávať našich synov. Chodíme do kostola každú nedeľu a tiež zväčša na prikázané sviatky. Náš každodenný život bol plný prekážok, ale keďže naše rodiny boli závislé na sebe, stále sme si navzájom pomáhali, a často sme hovorili, „Iba na jednej veci záleží, a to, aby

sme boli zdraví.“

Diagnózovaná na rakovinu

V januári 1995 ma začalo bolieť hrdlo. Išla som ku doktorovi, ktorý mi predpísal lieky. Tri týždne neskôr ma hrdlo stále bolelo a začala som sa cítiť veľmi slabá. Doktor mi predpísal ďalšie lieky. Bolesť však neprestávala a tak to pokračovalo až do mája, keď mimo bolesti hrdla som naviac nebola schopná jesť, spať, rozprávať, pracovať a starať sa o moju rodinu a rodičov. Ale napriek tomu stále som bola veľmi optimistická a vedela som, že všetko bude v poriadku.

V júni 1995 som sa podrobila ďalším testom, ktoré ukázali, že mám rakovinu krku. V tom momente som mala pocit, akoby sa môj doteraz normálny život náhle zastavil. To malo za následok, že moja rodina a priatelia boli uvedení do zmätku natoľko, že som ich takmer nepoznala. Bolo to neznesiteľnejšie ako samotná diagnóza. Ešte v ten istý večer som išla na omšu a modlila som sa k Pánu Bohu, aby mi v tomto pomohol, a dal mi silu, ak je to jeho vôľa. Po omši som sa rozprávala s naším farárom, ktorý bol vo farnosti len odnedávna, a popýtala som ho, či by sa mohol pomodliť za mňa. Povedal mi, že on sa stále modlí za ľudí v našom kostole, zvlášť za tých, ktorí sú chorí a trpia, a že my sa všetci modlíme jeden za druhého na každej omši, a že Boh počuje naše modlitby. Jeho slová boli ako blesk, ale utešujúce a hoci som to vedela a často sa modlila za druhých ľudí, nikdy som to nebola ja, čo bola chorá a vystrašená. V hĺbke môjho srdca som cítila, že Boh bol so mnou a že sa nemusím báť. On mi dával silu.

Po omši som sa rozprávala s mojím mužom a deťmi a povedala som im, že všetko bude v poriadku a že za žiadnych okolností moji rodičia sa to nesmú dozvedieť, pretože to by im spôsobilo mnoho bolesti a úzkosti.

Moja chemoterapia začala 13. júla 1995. O týždeň neskôr som bola schopná rozprávať, jesť, pracovať a smiať sa. Vedela som, že všetko bude v poriadku. Moja rodina, priatelia a dokonca aj doktori tomu nemohli uveriť, ako dobre sa môj stav zlepšoval. Keď sa ma pýtali, či by pre mňa mohli niečo urobiť, len som sa zasmiala a povedala „Áno, môžete sa za mňa pomodliť?“ Zasmiali sa naspäť, a povedali, že môžu. Moja liečba skončila 1. novembra 1995. Choroba ustupovala.

V júni 1996 ma zvlášťne začalo bolieť ucho a myslala som si, že by som to mala dať vyšetrit'. Môj chirurg mi povedal, že to nevyzerá dobre a poslal ma na biopsiu. Behom dvoch týždňov som sa dozvedela, že mám znovu rakovinu a doporučili ma do „Princess Margaret“ nemocnice v Toronte, ktorá sa špecializuje na liečenie rakoviny. O dva týždne potom som sa musela podrobiť omnoho zložitejšej forme chemoterapie, keďže nádej na vyliečenie sa značne zmenšila. Nebolo tu žiadne iné riešenie. Ubezpečila som mojich doktorov a ošetrovateľov, že ak urobia, ako najlepšie môžu, všetko bude v poriadku. Mysleli si, že si nechcem pripustiť, že som chorá.

Transplantácia kostnej drene:

Chemoterapia mi nepomáhala k lepšiemu a spolu s ožiarovaním doktori doporučili transplantáciu kostnej drene. Modlila som sa k Pánu Bohu, aby viedol doktorov a pomáhal im pri mojej liečbe. 13. februára 1997 som bola prijatá do nemocnice na transplantáciu. Bola to veľmi riziková procedúra, po ktorej som ostala veľmi slabá a chorá.

Závažnosť mojej choroby a liečenie ma prinútili k tomu, že som sa to rozhodla povedať mojim rodičom. Bola to jedna z najbolestnejších chvíľ v mojom živote. Keď som začala rozprávať, poprosila som ich, aby ma neprerušovali a na nič sa nepýtali až kým nedokončím všetko, čo chcem povedať. Moja mama sedela a počúvala a keď som dokončila naklonila sa ku mne, objala ma, pozrela sa mi do očí a povedala: „Budem sa za teba modliť“ Moja mama chodila do kostola iba na svadby a pohreby, ale spôsobom ako to povedala som vedela, že Boh sa dotkol jej srdca. A vtedy som sa cítila pokojná, vedela som, že všetko bude v poriadku.

V nemocnici som zostala celý mesiac. Domov som sa vrátila slabá a preddávkovaná liekmi. Vo všetkom som bola odkázaná na moju rodinu. Nikdy predtým v mojom živote sa mi to nestalo. Trikrát do týždňa som dostávala transfúziu a nedokázala som chodiť bez pomoci, ale vedela

som, že každým dňom budem silnejšia, hoci keď som sa pozrela do zrkadla, nemohla som sa spoznať. Veľmi som schudla, vážila som asi 48 kíl. Nemala som žiadne vlasy, žiadnu energiu, alebo chuť do jedla, na nič som nemyslela a dokonca som stratila sluch. ***Vedela som iba jedno, že Boh bol so mnou a Jemu nevadilo ako som vyzerala. Dal mi silu a lásku.***

Moje zdravie sa pomaly zlepšovalo a do piatich mesiacov som bola schopná sa o seba postarať. Samozrejme, ožiarovanie malo efekt na moje zuby. Moje normálne zdravé zuby začali bolieť a lámať sa, a často som si pokúsala jazyk a ústa. Jest', rozprávať a hlavne smiať sa bolo pre mňa veľmi obtiažne. Zubár mi opiloval ostré konce, ale to mi pomohlo iba dočasne.

Každým dňom sa moja situácia zhoršovala. Vrátila som sa do nemocnice k zubárke, ktorá ošetrovala pacientov po ožiarovaní a chemoterapii. Jej vyšetrenie ma veľmi znepokojilo. Všetky moje zuby musia byť vytiahnuté. Ba čo viac, nie len že som mala prísť o všetky moje zuby, ale moja zdravotná poisťka z toho nič nepokryje. Bol to pre mňa šok. Bolo to pre mňa veľmi obtiažne - fyzicky, citovo a finančne.

Dozvedela som sa, že zuby mi nemôžu vytiahnúť naraz a z dôvodu ožiarovania, moje d'asná a kosť sa nemusia vyliečiť. Kvôli tomu mi môžu vytiahnuť iba jeden zub naraz. Nevedela som si ani len predstaviť, ako to prežijem. Zrejme nikdy predtým sa to nikomu nestalo, kto mal rakovinu a nikto mi nebol schopný povedať, či to dobre dopadne.

Dostala som sa do stavu depresie a pochybností. Nevedela som si predstaviť, že po tom, čo som prežila transplantáciu kosti, teraz mám prísť o všetky moje zuby. Išla som sa poradiť s druhým doktorom, potom s tretím, ale nikto mi nevedel poradiť, ako postupovať v mojom prípade. Nikto mi nevedel povedať, aké z toho budú následky po čase.

Moje sebavedomie a sebadôvera prakticky neexistovali. Nebola som schopná sa na seba pozrieť do zrkadla. Keď som sa rozprávala s priateľmi alebo s rodinou, musela som si zakryť ústa. Doporučili ma ku ďalšiemu chirurgovi a musela som vynaložiť veľké úsilie, aby som tam išla. Bol veľmi láskavý a starostlivý, ale videla som, keď sa pozrel na röntgen a potom na moje zuby, že bol veľmi znepokojený. Bol však toho názoru, že by mi mohol vytiahnúť v nemocnici počas operácie všetky horné zuby a štyri dole vpredu naraz. Operáciu naplánoval za tri týždne.

Stále som ešte nemala svojho vlastného zubného lekára, aby mi urobil protézy, ani som sa nemohla zmieriť s tým, že toto sa stalo práve mne. Bola som veľmi zúfalá. Nemala som žiadnu energiu a nebola som sa schopná vyrovnat' s touto situáciou. Veľmi jasne si pamätám, ako som ležala na posteli nevediac, čo robiť ďalej, komu dôverovať, alebo ako zaplatiť všetky tie výdavky. V tom momente som sa začala rozprávať s Bohom, akoby bol v izbe so mnou. Prosila

som Ho, aby mi pomohol, lebo ja som nevedela, čo robiť. Nemala som žiadnu energiu. Bola som zúfalá, nikdy predtým som kvôli ničomu neplakala, ale teraz som sa nemohla zdržať.

Opravdivé liečenie začína:

Zrazu zazvonil telefón. Bol to môj ústny chirurg, ktorý sa pýtal ako sa mám a či som si našla doktora, ktorý mi urobí protézy. Povedala som, že nie a že nie som si istá, či to dokážem, lebo som v depresii a mám veľké bolesti. On mi na to povedal: „Zavolaj doktora Michala Rozeluka. On je zázračný lekár, snád by všetko dokončil pred operáciou.“

Zatelefonovala som do ordinácie Dr. Rozeluka a dozvedela som sa, že ma môže uvidieť najskôr za týždeň. Vôbec ma to neprekvapilo, keďže som bola presvedčená, že Dr. Rozeluk bude ako všetci ostatní doktori. Ležala som a uvažovala nad tým, ako to vydržím ďalší týždeň. Polhodinu neskôr mi zavolali z ordinácie dr. Rozeluka, či môžem prísť zajtra, keďže jeden pacient nepríde. Nemohla som tomu uveriť! Hneď som súhlasila.

Nasledujúci deň, kým som čakala v kresle na doktora Rozeluka, bola som veľmi nervózna a bála som sa. Nebola som si istá, či budem mať odvalu otvoriť ústa a ukázať mu moje rozkladajúce sa zuby. Bola som veľmi v rozpakoch. Dr. Rozeluk vošiel do ambulancie, privítal ma s teplým úsmevom a povedal, " **Veríš v anjelov!**" *To boli jeho prvé slová ku mne.* Bola som schopná iba prikývnuť a okamžite som začala vzlykať. Cez slzy som sa snažila vysvetliť, že ja nezvyknem plakať a nemohla som pochopiť, prečo som nemohla prestať. Dr. Rozeluk sa iba usmieval a povedal, že je dobre si poplakať a že si nemám robiť starosti.

Začal mi rozprávať o jeho havárii, ktorú mal s autom, o všetkých problémoch, cez ktoré prešiel a o [jeho liečení](#) v Garabandali, Španielsku. Celý čas som plakala a plakala a nevedela som prečo. Potom Dr. Michal mi ukázal [medailón Panny Márie z Garabandalu](#). Prestala som plakať a zaplavil ma pocit pokoja. Nebola som schopná myslieť na nič iné, iba na to, že som chcela pobožkať medailón. Zrazu sa ma Dr. Rozeluk opýtal, či by som chcela pobožkať medailón. Bola som veľmi prekvapená. Myslela som si, že číta moje myšlienky. V tomto momente som bola bez akýchkoľvek pochybností úplne presvedčená, že si prajem, aby Dr. Rozeluk urobil všetko ďalej, čo je potrebné ohľadom zubov. Cítila som sa taká silná vo svojom rozhodnutí, že ma vôbec ani netrápilo, ako to zaplatím.

Dr. Rozeluk mi tiež povedal, aby som zajtra išla na omšu do katedrály svätého Josaphata. Po omši tam bude pomazanie nemocných a modlitby za uzdravenie každého, kto sa zúčastní.

Po návrate od dentistu som stále myslela na to, že všetko bude v poriadku, keď zrazu zazvonil telefón. Nemohla som uveriť tejto šťastnej náhode. Dozvedela som sa, že robota, na ktorej

som pracovala, bola skoro ukončená a že dostanem dost' peňazí, takže budem môcť zaplatiť zubára a iné výdavky. Všetok strach zo mňa opadával. Vrátil sa mi smiech. Nemohla som sa dočkať druhého dňa, keď pôjdem na omšu. Z hl' bky môjho srdca som cítila, že na tejto bolestivej, strašidelnej, osamotenej, tmavej ceste, na ktorej som bola, som nikdy nebola sama. Boh ma viedol a ochraňoval.

Katedrála bola nádherná a naplňovala ma pokojom. Po omši som nasledovala všetkých dopredu kostola, kde biskup Danylak každého pomazal, a dr. Rozeluk a jeho žena Helena sa modlili nad ľuďmi s medailami. Bola som trochu šokovaná, keď ľudia, nad ktorými sa môj zubár modlil, spadli na zem a potom sa postavili a boli proste v poriadku. Bola som nasledujúca v rade a trochu som sa obávala padnutia. (Videla som to iba v televízii a nebola som si celkom istá, čo si o tom mám myslieť). Prv, než som si uvedomila, keď sa nado mnou modlili, spadla som na zem a bol to jeden z najnádhernejších pocitov.

Konečne nastal deň operácie a ja som bola veľmi vyrovnaná. Popýtala som sestričku, aby mi prilepila s páskou na zápästie malú medailu, čo som dostala od dr. Rozeluka. Povedala, že to bolo veľmi nezvyčajné pranie, ale to urobila. Môj chirurg ma prišiel pozrieť a popriali sme si všetko dobre. Tiež som sa modlila, aby Boh riadil jeho ruky a bol s nami v operačnej sále.

Keď som sa prebudila, môj brat a sestra ma prišli zobrat' domov. Dostali špeciálne pokyny ako sa o mňa starať nasledujúcich 12 hodín. Nemala som žiadnu bolesť, ale som predpokladala, že moje ústa boli ešte vždy umr' tvené a bolesť začne neskôr.

Mala som nové zuby. Cítila som sa trochu unavená, ale nebola som opuchnutá, nekrvácala som, necítila som bolesť. Niekoľko hodín neskôr som bola schopná jesť polievku a rozprávať, ako by sa nič nebolo stalo. Predpísali mi tabletky proti bolesti, ale ja som žiadne nepotrebovala. Jediná bolesť, ktorú som cítila, bola z toho, že som sa príliš smiala.

Nemohla som sa odtrhnúť od zrkadla, a nebola som si istá, či moje srdce vydrží radosť, ktorú som cítila. Na druhý deň po operácii som bola taká šťastná, aká som nebola za mesiace, a išla som do svojho úradu. Moji spolupracovníci nemohli uveriť vlastným očiam. Vraveli, že sa im zdalo, akoby okolo mňa bola žiara. Ja som ich uistila, že je, lebo som cítila, že som naozaj bola omilostená.

Popoludní som zavolala ordináciu dr. Rozeluka, aby som sa mu pod'akovala za všetko, čo pre

mňa urobil a povedala som mu, že som v úrade. Nemohol uveriť, že to som bola ja na telefóne, že som tak jasne mohla hovoriť, že som nemala žiadnu bolesť, a že som bola v robote. Povedal, že pacient zvyčajne potrebuje prinajmenej týždeň na to, aby si zvykol na nové zuby a aby bol schopný ísť do práce. Ale obaja sme vedeli, že som bola skutočne omilostená a že za veľa som mala byť vdáčna.

Ani ústny chirurg ani doktor Rozeluk neboli schopní uveriť ako rýchlo sa moje d'asná hojili a akú veľkú zmenu to urobilo na mojom vzhľade, ale hlavne, že som nepotrebovala žiadne úpravy. Moje nové zuby sedeli perfektne.

Počas nasledujúcich týždňov mi vytiahli zvyšné zuby, a zakaždým som nemala bolesť, a nič nebolo treba upravovať. Do konca júla toho roku som mala všetky zuby vytiahnuté a nahradené novými. Dr. Michal mi povedal, že toto sa nikdy nikomu z jeho pacientov predtým nestalo, ani nikdy neurobil protézu, ktorá by fungovala tak ako moja. Dr. Michal Rozeluk sa modlil za to, čo robiť v mojej situácii, a keď bol na omši prišla mu na um myšlienka. Táto procedúra bola úplne nová.

Veľmi ťažko sa dá vyjadriť slovami, aká som vdáčna. Verím, že Boh je ustavične s nami, že počuje všetky naše modlitby, a že nám dá všetko, čo potrebujeme, nie nevyhnutne, čo chceme, hoci nie sme schopní to v tom čase pochopiť.

V tom čase som pravidelne chodievala na omšu do katedrály svätého Josaphata. Vychutnávala som pocit pokoja a pohody, ktoré ma zaplavili počas omše a tiež neskôr, keď biskup Roman Danylak ma pomazal. Zatiaľ som sa s biskupom Danylakom nerozprávala, ale počula som mnoho nádherných vecí o ňom od Dr. Rozeluka a jeho manželky. Niekedy po omši skupina ľudí prešla cez cestu do biskupovho domu sa porozprávať, pomodliť a na kávu. Začiatkom augusta 1998 som zosmutnela, keď som sa dopyčula, že biskupa zavolali do Ríma a že odchádza v polovici septembra toho roku.

Približne v tom istom čase som musela znovu ísť do nemocnice na cetočko (CT-scan). Týždeň neskôr, v stredu, som sa vrátila pre výsledky. Kým som bola v čakárni, môj nepokoj sa zvyšoval, hoci som vedela, že výsledky budú v poriadku. Doktor vošiel dnu. Pozdravili sme sa a rozprávali niekoľko minút, ja som však cítila, že sa nechce rozprávať o výsledkoch môjho testu. Konečne som sa ho opýtala a on odpovedal, že našli nejaké škvrny na mojom bruchu a že sa musím podrobiť ďalším testom a liečbe. Pozrela som sa mu do očí a povedala so všetkou úprimnosťou, že výsledky nie sú správne a že nechcem, aby sa na mne robili ďalšie testy. Môj doktor napriek tomu naliehal, takže som nakoniec súhlasila, že sa podrobím v piatok ďalším testom brucha.

V stredu večer som išla na omšu a dlho som premýšľala o mojom rozhovore s doktorom. Nikomu som nepovedala, čo sa stalo. Nevedela by som čo povedať. Diagnóza bola zdrvujúca. Ako som tam klácala a modlila sa, moje myšlienky sa vracali naspäť na škvrny na mojom bruchu, a to ma veľmi znepokojovalo. Myslela som si, ako by bolo dobre, keby som mohla popýtať biskupa, aby pomazal aj moje brucho.

Špeciálne pomazanie:

Po skončení omše sme sa všetci postavili do radu, aby nás biskup pomazal. Keď som sa priblížila ku biskupovi, pomazal moje čelo, uši, nos, krk a dlane. Potom sa na mňa pozrel a opýtal sa, „Chcela by si ešte niekde inde byť pomazaná? To nie je možné, pomyslela som si. Odpovedala som, „Prepáčte, nerozumela som dobre.“ Biskup sa pozeral priamo na mňa a povedal „Chceš byť pomazaná ešte niekde inde?“

Nemohla som uveriť tomu, že biskup čítal moje myšlienky. Bola som ako omámená. Sotva som mohla prehovoriť slovo. Pomaly som odpovedala „Áno“ Biskup sa pozeral priamo na mňa a opýtal sa „Kde?“ Zdalo sa mi, akoby sa všetko odohrávalo veľmi pomaly. Vyhrnula som si tričko a ukázala som na brucho. Biskup ma pomazal a povedal mi, aby som sa pripojila k ostatným a prišla na kávu k nemu domov po omši. Nemohla som sa dočkať, kým Dr. Michal a Helena Rozelukovi skončia modlenie nad ľuďmi, aby som im mohla povedať ten úžasný zážitok.

Keď sme prišli do biskupovho domu, nejakí ľudia tam už boli. Formálne ma predstavili biskupovi. Povedal mi, aby som si sadla vedľa neho a povedala pred všetkými, čo sa stalo v kostole. Ako som rozprávala, plakala som od radosti.

Potom sa biskup natiahol za malou fľašou na stole a dal mi ju. Bola to fľaša s posväteným olejom. Povedal mi, aby som sa ním natierala trikrát denne. Potom všetkých popýtal, aby sa pripojili k nemu a modlili sa za mňa. Padla som na zem pod vplyvom Ducha Svätého. Keď som sa prebrala, cítila som sa pokojná a kludná. Biskup potom prišiel ku mne a povedal mi, aby som vypila lyžičku posväteného oleja, čo malo za následok otázky a pripomienky medzi prítomnými. S radosťou som vypila plnú lyžičku, potom biskup popýtal všetkých ostatných, aby si zobrali lyžičku oleja. Trochu váhali, ale tak urobili.

Keď som pila posvätený olej, cítila som ako sa teplo pomaly pohybuje z úst, dole krkom, a dole do brucha. Biskup sa ma opýtal, čo som cítila, a ja som odpovedala, že cítim, akoby mi pribúdalo sliny v ústach. Sucho v ústach som mala už asi rok, a to od transplantácie kostnej drene.

Cestu domov si ťažko pamätám, lebo myšlienkami som sa vracala k udalostiam tohoto dňa. Moje pocity prechádzali od smútku k radosti a veselosti tak rapídne rýchlo, že ani moje myšlienky za tým nestíhali. Cítila som, že Boh bol skutočne so mnou a že som bola skutočne omilostená.

Dva dni neskôr, v piatok, som išla do nemocnice podrobiť sa testom brucha bez akýchkoľvek pochybností. Znovu som držala v ruke medailón Panny Márie z Garabandalu a modlila sa počas testov. 35 minút som musela ležať bez pohnutia. Po skončení testu som sa opýtala odbornej vyšetrovateľky, či niečo videla. Odpovedala „všetko vyzerá v poriadku, ale musím to ukázať doktorovi“. Za chvíľu sa vrátila naspäť a povedala, že doktor chce testy zopakovať, a to ešte podrobnejšie. Celú procedúru sme museli zopakovať. Znovu som držala medailón v ruke a modlila sa.

Keď som odišla z nemocnice, vedela som, že výsledky budú priaznivé. Po desiatich dňoch som sa vrátila do nemocnice pre výsledky, ale tie ešte stále neboli k dispozícii. Všetci sme na ne čakali a hlavne som to chcela oznámiť biskupovi pred jeho odletom do Ríma. Trvalo tri týždne, kým som sa dozvedela ústne moje výsledky. Môj doktor neochotne pripustil, že testy ukázali, že nemám rakovinu brucha. Bolo to veľmi dôležité, aby doktor potvrdil to, čo sme už vedeli.

Skoro každú stredu chodím na omšu do katedrály modliť sa za druhých a neústavne ďakujem Bohu a Požehnanej Panne Márii za všetky milosti, ktoré mi boli dané.

Nech Vás Pán Boh žehná!

Angela Szczepanska, Toronto, Ontario

14. júla 1999

Poznámka:

Angela mnoho ľudí priviedla do katedrály Svätého Josaphata v Toronte, Ontario, na omše za uzdravenie. Mnoho z nich sa zázračne vyliečilo pomocou Božej milosti. V októbri 1999 (na kanadský deň Vďakyvdania) cestovala do Ríma a Garabandalu s „Workers of Our Lady“ na beatifikáciu otca Pia. Dobre pozná Božiu moc. Ako Otec Pio povedal „Modli sa, dúfaj a nerob si starosti“.

Preklad: Ing. Valeria Berdenitsova

Konecne opravy: Ing. Rev. Miroslav Cajka, C.Ss.R.

